

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2007. évi október hó 12. és október hó 25. napján tartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta és október 25. napján nyilvánosan kihirdette a következő

Í T É L E T E T :

A különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntette és más bűncselekmények miatt **I.rendű vádlott ÉS TÁRSAI** ellen indított büntetőügyben a **Bács-Kiskun Megyei Bíróság** 2007. évi május hó 8. napján kihirdetett **2.Fk.50/2007/29.** számú ítéletét

m e g v á l t o z t a t j a

az alábbiak szerint:

Az I. r. vádlott bűnösségének közlekedés biztonsága elleni büntettben való megállapítását **m e l l ő z i .**

Az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségből:

- az I. r. vádlottat **29.000.-/Huszonkilencezer/ Ft,**
- az I-II-III. r. vádlottakat egyetemlegesen **199.238.-/Százkilencvenkilencezer-kettőszázharmincnolc/ Ft** megfizetésére **k ö t e l e z i .**

Egyebekben az elsőfokú ítéletet **helybenhagyja.**

Az I. r. vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe **b e s z á m í t j a .**

Kötelezi az **I. r.** vádlottat **5.400.-/Ötezer-négyszáz/,**

II-III. r. vádlottakat személyenként egyezően 26.460.-/Huszonhatezer-négyszázhatvan/ Ft másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére az államnak, a Bács-Kiskun Megyei Bírósági Gazdasági Hivatal felhívása szerint.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság az I.r. vádlott bűnösségét különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntetében, közlekedés biztonsága elleni büntetben és súlyos testi sértés büntetnének kísérletében mondta ki. Ezért

- halmazati büntetésül - 12 év fegyházra és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Fk. II.r. és fk. III.r. vádlottak bűnösségét különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntetétéhez nyújtott bűnsegédi bűnrészességben mondta ki. Ezért fk. II.r. vádlottat 1 év 8 hónap fk. fogházra és 2 év közügyektől eltiltásra, fk. III.r. vádlottat 3 év fk. börtönre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Mindhárom vádlott szabadságvesztésébe beszámította az általuk előzetes fogvatartásban töltött időt.

A bűnügyi költségből 27.000.- forint megfizetésére az I.r. vádlottat, míg 201.238.- forint megfizetésére mindhárom vádlottat egyetemlegesen kötelezte.

Az első fokú ítélet ellen fellebbezést jelentettek be:

- az ügyész a vádlottak terhére, a fő- és mellékbüntetések súlyosítása érdekében,
- az I.r. vádlott és védője a büntetés súlyossága miatt, annak enyhítése érdekében, a védő külön a végrehajtási fokozat súlyossága miatt, annak börtön fokozatra enyhítése végett,
- a fiatalkorú II.r. vádlott és védője, valamint törvényes képviselője elsősorban felmentésért, és a védő külön téves minősítés miatt, bűnsegédként elkövetett halált okozó testi sértés büntettekénti minősítés érdekében, összességében pedig, enyhítésért,
- a fiatalkorú III.r. vádlott és védője, valamint törvényes képviselője elsősorban felmentésért és a védő külön téves minősítés miatt, bűnsegédként elkövetett halált okozó testi sértés büntettekénti minősítés érdekében és enyhítés végett is.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség átiratában és az ügyész a tárgyaláson az I.r. vádlott tekintetében csak a főbüntetés súlyosítása érdekében tartotta fenn a fellebbezést, ugyanakkor a II.r. vádlott szabadságvesztésének végrehajtási fokozatát súlyosítás mellett fk. börtönben indítványozta megállapítani. Tekintettel arra, hogy az

elsőfokú bíróság (1. sz. tanú neve) és **(2. sz. tanú neve)** tanúkat nem figyelmeztette az ún. relatív mentességi jogukra, valamint az **Fkf.II.250/2007/21.**

orvosszakértők között mutatkozó, a 2. sz. sértett által elszenvedett kemény-agyburok feletti vérzés vonatkozásában felmerült ellentmondást nem tisztázta, bizonyítás elrendelését indítványozta.

Az I.r. vádlott védője a tárgyaláson bűncselekmény hiánya okából indítványozta védence felmentését a tényállás I./ pontjában írt és az elsőfokú bíróság által közlekedés biztonsága elleni büntettként értékelt cselekmény vádja alól; a II./ tényállásban megállapítottak - álláspontja szerint - megalapozatlanok, indítványozta védence vallomása alapján megállapítani ezt a tényállást, a III./ tényállásban írt bűncselekmény esetében pedig vitatta az egyenes szándékot, mert álláspontja szerint az nem bizonyított, továbbá a védence által viselt edzőcipő egyébként sem alkalmas olyan sérülés okozására, ami az élet kioltásához vezethet. Álláspontja szerint az eredmény tekintetében védencét gondatlanság, annak is az enyhébb formája terheli, ezért indítványozta e bűncselekményt halált okozó testi sértés büntettként értékelni.

A II.r. vádlott védőjének álláspontja szerint a fk. II.r. vádlott nem felelhet az I.r. vádlott azon magatartásáért, hogy kioltotta a 2. sz. sértett életét, hiszen csak azt feltételezhette, hogy a sértettet a vádlott meg fogja verni és legfeljebb súlyos testi sérüléseket fog neki okozni (álláspontja szerint ez a megállapodás mennyiségi túllépése).

A III.r. vádlott védője a felmentést célzó fellebbezését már nem tartotta fenn a tárgyaláson, helyette megalapozatlanság miatti hatályon kívül helyezést és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta. Fellebbezését írásban részletesen is indokolta. Ebben ugyancsak I.r. vádlotti túllépést észrevételezett és a bizonyítékok első fokú mérlegelését sérelmezte.

A fellebbezések közül kizárólag az I.r. vádlott védőjének részbeni felmentést célzó fellebbezése az alapos a később kifejtettek szerint, egyebekben a fellebbezések alaptalanok.

Eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság, mikor (1. sz. tanú neve) és **(2. sz. tanú neve)** tanúkat nem figyelmeztette a Be. 82. § b) pontjában írt ún. relatív mentességi jogra, annak ellenére, hogy I.r. vádlott ténybelileg azzal védekezett, 1. sz. tanú volt az, aki belékötött, illetve őt megütötte, ő csupán ezt viszonzta.

Az eljárási szabálysértést akként orvosolta a másodfokú bíróság, hogy bizonyítást rendelt el és a tárgyaláson a tanúkat ismételten kihallgatta, a törvényes figyelmeztetés mellett. Egyik tanú sem élt a relatív mentességi jogával és lényegében ugyanolyan tartalommal vallottak, amint az első fokú eljárásban. 1. sz. tanú utóbb már csupán abban bizonytalanodott el, hogy legfeljebb „csúnyán beszélhetett” az I.r. vádlottnak, abban azonban kitartóan vallott, hogy őt nem ütötte meg. Ezzel az eljárási szabálysértést a másodfokú bíróság kiküszöbölte.

Eljárási szabálysértés valósult meg azáltal is, hogy az elsőfokú bíróság nem szüntette meg azt az ellentmondást, amely **(1. sz. szakértő neve)** és **(2. sz. szakértő neve)** igazságügyi orvosszakértők véleménye között feszült.

1. sz. szakértő véleménye azt tartalmazta, hogy az emberölés sértettje az I.r. vádlott bántalmazása folytán, többek között kemény-agyburok feletti - epidurális - vérzést is elszenvedett. Ezzel szemben **2. sz. szakértő** - aki a boncolást végezte - határozottan akként vallott, hogy ilyen jellegű sérülést ő nem tapasztalt, ilyen sérülést a sértett nem szenvedett el.

Az ellentmondást a Be. 111. § (5) bekezdése alapján a szakértőktől kért felvilágosítás útján kiküszöbölte a másodfokú bíróság akként, hogy **(1. sz. szakértő neve)** igazságügyi szakértő végül is csatlakozott szakértő társához és megváltoztatta szakvéleményét a keményagyburok feletti vérzést illetően, azaz, hogy olyan nyilván nem volt, amennyiben a boncolás során ilyet nem észleltek. Ezáltal most már mindenben egyező, egybehangzó szakvélemények álltak a másodfokú bíróság rendelkezésére.

A fellebbezési tárgyalás előkészítése során fk. II.r. vádlott védője orvosi igazolást csatolt védenca elmebeli állapotáról, amely valószínűsítette, hogy a fiatalkorú II.r. vádlott mentális retardációban (szellemi visszamaradottság) szenved. Erre tekintettel a másodfokú bíróság - védői indítványra és fk. III.r. vádlott esetében hivatalból - szakértői bizonyítást rendelt el, melynek keretében mindkét vádlottra igazságügyi elmeszakértői véleményt szerzett be.

A most írtakra figyelemmel már törvényes (1. sz. tanú neve) és **(2. sz. tanú neve)** tanúk vallomásaira, mint bizonyítékra utalás, így a másodfokú bíróság e vallomásokat bizonyítéknak tekintette és az elmeszakértői bizonyításra figyelemmel a Be. 351. § (2) bekezdés a) pontja szerinti részleges megalapozatlanságot a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja szerinti bizonyítás felvételével kiküszöbölte és a tényállást kiegészítette:

Nem felel meg az eljárási szabályoknak, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében nem rögzítette, hogy a vádlottakat a vádhatóság milyen bűncselekmények elkövetésével vádolta, továbbá, hogy vádmódosításra is sor került [Be. 258.§. (3) bekezdés a) pont I. fordulata]. Ezáltal az ítélet tényállása részben megalapozatlan, amit a másodfokú bíróság az iratok tartalma alapján a következők szerint orvosolt, a tényállás alábbi kiegészítésével:

A Bács-Kiskun Megyei Főügyészség az I.r. vádlottat különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntettével, közlekedés biztonsága elleni büntettel és garázdaság vétségével, fk. II. - fk. III.r. vádlottakat pedig azonosan, emberölés büntettéhez nyújtott bűnsegédi bűnrészességgel vádolta. Az ügyész a 2007. április 12. napján megtartott folytatólagos tárgyaláson a garázdaság helyett az I.r. vádlottat már súlyos testi sértés büntettének kísérletével (1. sz. sértett sérelmére elkövetett cselekmény), a 2007. május 8. napján tartott folytatólagos tárgyaláson pedig a fk. II.-III.r. vádlottakat már különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntettéhez nyújtott bűnsegédi bűnrészességgel vádolta, a vádirati tényállás megfelelő módosítása eredményeképpen.

Fk. II.r. vádlott kóros elmeállapotú, mert szellemi visszamaradottságban, enyhe fokú gyengeelméjűségben szenved. Az elmebeli állapota a terhére rótt bűncselekmény társadalomra veszélyességének felismerésében és az e felismerésnek megfelelő magatartás tanúsításában enyhe fokban korlátozta.

Fk. III.r. vádlott nem kóros elmeállapotú, teljes mértékben képes volt cselekménye társadalomra veszélyességének felismerésére és az e felismerésnek megfelelő magatartás tanúsítására.

Mellőzi a 7. oldal 3. bekezdéséből a sértett sérülései közül a koponya kemény burka feletti vérzés megállapítását.

Az I./ tényállás negyedik bekezdését akként helyesbítette a másodfokú bíróság, hogy a 2. sz. sértett - helyesen - a *III.r.* vádlottal elegyedett beszélgetésbe.

1. sz. sértett súlyosabb sérüléseinek elmaradása nemcsak a véletlenül, hanem a sértett aktív ellenállásán, védekezésén is múlt (ez - helyesen - tényállási, nem pedig indokolási megállapítás).

A 7. oldal utolsó bekezdésében írtakat a másodfokú bíróság - megfelelően a kialakult ítélkezési gyakorlatnak - a jogi indokolás részének tekinti, oda utalja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság kellő mélységben folytatta le a szerteágazó bizonyítást, valamennyi szóba jöhető tanút kihallgatta. Ismertette, illetve felolvasta az ügy eldöntése szempontjából releváns okiratokat, megállapítható, hogy mindenben kimerítette a vádat.

Ugyanakkor eljárási szabályt sértett azzal, hogy fk. III.r. vádlott esetében a vád tárgyává nem tett cselekvőséggel részletesen foglalkozott a jogi indokolásban. Törvényes vád hiányában nincs lehetőség a vádiratban írtaktól eltérő tényállás megállapítására, ami fk. III.r. vádlott esetében ráadásul még azt is jelentené, hogy súlyosabb bűncselekmény valósulna meg a terhére, mint amit a vád tartalmaz, ami abszolút tilalom alá esik [Be. 2. § (3) bekezdés]. Ezért az első fokú ítélet 28. oldal utolsó bekezdésétől a 30. oldal 2. bekezdéséig terjedő indokolási részt, mely a sértett III.r. vádlott általi bántalmazását részletezi, a másodfokú bíróság az ítélet indokolási részéből mellőzte.

Egyebekben az elsőfokú bíróság a széles körben lefolytatott bizonyítás eredményeképpen zömmel megalapozott tényállást állapított meg, melyet a másodfokú bíróság a most írt kiegészítésekkel és helyesbítésekkel fogadott el irányadónak a felülbírálat során.

A megalapozott tényállásból helyesen következtetett a vádlottak bűnösségére, és a cselekmények minősítése is döntően törvényes.

Az elsőfokú bíróság megfelelő elmélyültséggel foglalkozott az egymással szembenálló bizonyítékokkal. Kimerítő indokát adta annak, hogy mely bizonyítékokat miért fogadott el, melyeket miért nem. Indokai logikusak, meggyőzőek, megfelelnek az iratok tartalmának; az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelése körében perrendszerűen járt el.

Nem osztotta a másodfokú bíróság az I.r. vádlott védőjének 1. sz. sértett esetleges provokáló megjegyzésére („kurva anyádat!”) vonatkozó és védenca felelősségét e tekintetben kibebíró okfejtését. Egyfelől a kijelentés elhangzása nem bizonyított, de az a bizonyítottsága esetén sem alkalmas a súlyos testi sérülés okozása miatti felelősség kibebírására, mert annak jelentőségét kizárólag az I.r. vádlott ittassága nagyíthatta csupán fel, ami irreleváns.

Az I.r. vádlott által viselt edzőcipő komoly sérülés okozására vonatkozó alkalmasságát is vitatta az I.r. vádlott védője, amit a másodfokú bíróság ugyancsak nem osztott. A komoly sérülés okozására való alkalmasságát mi sem bizonyítja jobban, mint, hogy a 2. sz. sértett életét vesztette a bántalmazás következtében. Alapvetően nem is az elkövetés eszközének - annak, hogy milyen lábbelit viselt a vádlott - hanem annak van meghatározó szerepe, hogy a

Fkf.II.250/2007/21.

vádlott milyen konkrét bántalmazási magatartást tanúsított, milyen fajtájú és mértékű bántalmazást fejtett ki.

A bírói gyakorlat kialakult már abban, hogy a bántalmazás időbeli elhúzódása, a sértett bántalmazott testtájékainak szerteágazó száma és a bántalmazás súlyossága, a támadott testi régió jellege (a fej, mint az idegrendszer központja) és a tény, hogy a kiszolgáltatottá vált, földre került sértett bántalmazását folytatta a vádlott; de már önmagában a fej és a felsőtest hosszabb időn át történő rugdosása, a nyomszakértő által feltárt tény, hogy edzőcipővel olyan erővel taposott a 2. sz. sértett arcába az I.r. vádlott, hogy annak lenyomata képződött az arc felületén, mind nagyon súlyos testi sérülések.

A másodfokú bíróságban sem maradt kétség afelől, hogy - egyrészt - az I.r. vádlott szándéka nem rögtönös, hanem folyamatában kialakult, megszilárdult egyenes ölési szándék volt, - másfelől - a különösen kegyetlen elkövetési mód az elkövetés módszerességét tekintve is igazolt. Ugyanakkor nem mellékes körülmény a szándék megítélésekor az sem, hogy az I.r. vádlott a módszeres bántalmazást kizárólag azért hagyta abba, mert a szomszédban felhúzták a redőnyt és ettől megrettent. A most kifejtettekkel azonos álláspontot tartalmaznak a Bírósági Határozatok 1985. évf. 7., 1992. évf. 295. és 1997. évf. 514. számú jogesetei.

A halálos eredményre kiterjedő elkövetői hanyag gondatlanság - ebből következően - fel sem merülhet a bizonyítékok értékelése eredményeképpen. Az ittas/bódult állapotban elkövetett cselekmény elkövetőjének tudati állapotára nézve irányadó a Legfelsőbb Bíróság III. sz. Büntető Elvi Döntése, amely kimerítően meghatározza mindazon ismérveket, melyeket az elkövető tudatállapota tekintetében fel kell tární, és értékelni kell. A mikénti értékelés kritériumait is meghatározza az Elvi Döntés, amennyiben hangsúlyozza, hogy az ittas elkövetésű bűncselekmények ún. alanyi (tudati) oldala általában nem ismerhető fel, vagy az csonka, és ilyen esetekben általában és kizárólag a cselekmény tárgyi oldalának ismérveiből lehet megalapozottan kiindulni.

A jelen ügyben az I.r. ittasságára vonatkozó adatok arra utalnak, hogy az a beszámítási képességét nem érintette (szokványos részegség), tehát az alanyi oldal ismérveiből megnyugtatóan ki lehetett indulni. Márpedig a 2. sz. sértett megölésének kitartó és eltántoríthatatlan hangoztatása, az ennek adekvát üldözési magatartás, majd a 2. sz. sértett elfogása után a vele szemben kifejtett bántalmazás objektív körülményei mind arra utalnak - meggyőző bizonyossággal -, hogy az I.r. vádlott tudata átfogta, hogy:-

- a 2. sz. sértett halála fog bekövetkezni a bántalmazások kifejtése eredményeképpen
- a 2. sz. sértett az átlagos fájdalmat meghaladó, kirívó embertelenséggel végrehajtott bántalmazás-sorozatot fog elszenvedni.

Mindezekre figyelemmel nem kétséges a másodfokú bíróság számára sem, hogy az I.r. vádlott a 2. sz. sértett halálát kívánva, az ölési cselekményt különös kegyetlenséggel követte el.

Megállapítható, hogy a bizonyítottság hiánya okából felmentést, illetve enyhébb minősítést célzó védelmi fellebbezések nem más, mint a bizonyítékok első fokú mérlegelését támadják. Azt sérelmezik, hogy az elsőfokú bíróság nem, vagy nem mindenben a vádlottak tényelőadásait, hanem az azokkal szembenálló bizonyítékokat fogadta el a tényállás alapjául.

Írányadó abban a törvényen alapuló ítélkezési gyakorlat, hogy megalapozott első fokú tényállás esetén nincs törvényes lehetőség a bizonyítékok eltérő értékelésére a felülbírálat során. Következésképpen az ezen az alapon felmentést célzó fellebbezések eredményre nem vezethettek.

Más a helyzet azonban az I.r. vádlott védője által indítványozott, a tényállás I./ pontjában leírt cselekmény miatt emelt vád alóli felmentés kérdésében.

Az irányadó tényállásból csak az a következtetés vonható le megalapozottan, hogy az I.r. vádlott azért ugrott rá hátulról a kerékpáron haladó 2. sz. sértetre, hogy őt így elfogja, és mintegy felelősségre vonja, mivel az ő barátnőjével beszélgetett. Olyan tény nem merült fel az eljárás során, illet az iratok, de a vád sem tartalmaz, hogy az I.r. vádlott cselekménye folytán a közúti közlekedés biztonsága ingott volna meg a jármű vezetőjére gyakorolt erőszak miatt. Ilyen szándéka, de lehetősége sem volt az I.r. vádlottnak, mert nem volt mit veszélyeztetnie. Megjegyzendő, hogy az elsőfokú bíróság csupán követte a vád szerkezetét, mikor ezt a tényállási részt külön szerepeltette a történeti tényállásban, holott az valójában a III. vád- és tényállási pont szükségképpen előzménye, bevezetője, de nem önálló cselekvőség. A tett-azonosság kritériumát e magatartás messzemenőig kimeríti, a halmazat csak látszólagos, így külön cselekményként a minősítés körében sem értékelhető.

Írányadó abban az ítélkezési gyakorlat, hogy a közlekedés biztonsága elleni bűncselekmény nem állapítható meg abban az esetben, ha az elkövető szándéka nem a veszélyhelyzet előidézésére, hanem a járművezető testi épségének vagy akár a halálának előidézésére irányul. Az természetesen nem állítható, hogy már ekkor testi sértés, netán halál okozása volt a vádlott szándéka, de az igen, hogy nem közlekedési veszélyhelyzet előidézése. Ezekkel azonos fejtegetést tartalmaz

Fkf.II.250/2007/21.

a Bírósági Határozatok 2003. évf. 49. számú és az 1984. évf. 264. számú jogesetei is, amivel az ítélőtábla mindenben azonosult.

Ebből következik, hogy a Btk. 184. § (1) bekezdésébe, azon belül is a "járművezető elleni erőszakkal" fordulatba ütköző és az (1) bekezdés szerint minősülő és büntetendő, a közlekedés biztonsága elleni bűncselekmény nem valósult meg, következésképpen az emiatt emelt vádban az I.r. vádlott bűnösségének kimondását a másodfokú bíróság mellőzte, mert az a III./ alatti cselekménnyel egységes jogi elbírálás alá esik.

Amennyiben a vádlott cselekményei vád szerint több bűncselekmény megállapítására irányulnak, de azok egymással csupán látszólagos alaki halmazatot alkotnak, abban az esetben nem kell a látszólagos alaki halmazatot alkotó cselekményre nézve külön ítéleti rendelkezést hozni (Kommentár 2. pótlás 838. oldal 1. bekezdés). Ezért nem felmentő rendelkezésre, hanem a bűnösség megállapításának mellőzésére került sor.

Ami a bűnsegédek - a II. és III.r. vádlottak - cselekvőségét illeti, a védelem jogi okfejtése tükrében:

- a másodfokú bíróság határozott álláspontja ebben a kérdésben az, hogy sem mennyiségi, sem minőségi túllépés (excessus) nem állapítható meg a II. - III.r. vádlott javára.

Abban kétségtelenül irányadó az ítélkezési gyakorlat, hogy az olyan pusztá jelenlét, ami a tettes szándékát semmiben nem erősíti, illetőleg a sértett ellenálló képességét nem gyengíti, nem értékelhető a büntető törvény szerinti bűnsegélyként (Bírósági Határozatok 2003. évf. 139. sz. jogeset).

A megalapozott, így irányadó első fokú tényállás azonban azt rögzíti fk. II.r. vádlott esetében, hogy ő volt az, aki az I.r. vádlott kezdeményezésére kerékpárján közlekedve, úttorlaszt kialakítva megállította a 2. sz. sértettet, ezáltal célzottan, fizikailag megkönnyítette azt, hogy az I.r. vádlott többször, előtte is ismerten hangoztatott szándékát a későbbiekben valóra váltsa, nevezetesen, hogy őt bántalmazással megölje. Az ölésre utaló I.r. vádlotti kijelentést komolyan kellett vennie, hiszen maga a II.r. vádlott is akként vallott, hogy az I.r. vádlottat általában komolyan vette, így e körben tett kijelentéseit is. A fizikai bűnsegély megvalósulásához tehát kétség nem fér.

Ami a bűnsegédlet másik formáját, a pszichikai bűnsegélyt illeti, a II. és III.r. vádlottak esetében egyaránt megállapítható ez a körülmény.

Az I.r. vádlottban már végérvényesen kialakult az a szándék, hogy az általa vélt, barátnőjét ért sérelmet a 2. sz. sértetten akként torolja meg, hogy őt oly módon bántalmazza, hogy életét is kioltja. Ezt többször kijelentette, hangoztatta. Ebben a szándékában a II. és III.r. vádlottak a megalapozott tényállásban leírt cselekvőségükkel, passzivitásukkal messzemenőig megerősítették (e szándékáról az I.r. vádlottat lebeszélni nem próbálták, miután meggyőződtek, hogy valóra váltja ígéretét, őt a helyszínen nem hagyták ott, a 2. sz. sértett keresése során távozásra nem használták fel azt sem, hogy I.r. vádlott többször elaludt. A konkrét bántalmazás kifejtésekor sem hagyták ott a vádlottat, így kétséget kizáróan megállapítható, hogy az I.r. vádlott magatartása előttük nem egyfajta váratlan, előzmény nélküli aktivitás volt, amelyre az adott körülmények között másképpen, nem tudtak volna reagálni, hanem jelenlétükkel mintegy egyetértésükről biztosították az I.r. vádlottat. Sőt a III.r. vádlott a bántalmazás közepette még közelebb is lépett a már szinte öntudatlan 2. sz. sértetthez és őt későbbi feljelentése lehetőségével fenyegette meg, ami a másodfokú bíróság álláspontja szerint inkább az I.r. vádlott további "tüzelését" célozta, sem mint a már leírtak szerinti állapotba került sértett további joghátránnyal való fenyegetését (Bírósági Határozatok 2003. 3. sz. jogeset). Így, az I. és III.r. vádlottaknak a bántalmazás során tett kijelentéseiből nem lehet arra következtetni, hogy a 2. sz. sértett halálának lehetőségét ne látták volna előre. A másodfokú bíróság ezt a védelmi okfejtést, mint megalapozatlant elvetette.

A kifejtettek alapján tehát az elsőfokú bíróság helyesen következtetett mindhárom vádlott bűnösségére - és leszámítva az I.r. vádlottnak a közúti közlekedés rendjét sértő bűncselekményét - a bűncselekmények minősítése is okszerű és törvényes.

Ami a bűnösségi körülményeket illeti, azokat a másodfokú bíróság a következők szerint helyesbítette, illetve kiegészítette:

Nem súlyosító az I.r. vádlott esetében az egyenes szándék, figyelemmel a kialakult ítélkezési gyakorlatra (LB. BK.154. - a szándék eshetőleges formája lehet enyhítő) és most már a két bűncselekmény elkövetése miatt a halmazat sem az, figyelemmel a halmazati büntetéskiszabás (Btk. 85. §.) önmagában büntetési-kerettágító hatására. Ugyanakkor további súlyosítóként értékelte az I.r. vádlott esetében a kitartó bántalmazást, amit kizárólag külső körülmény folytán hagyott abba, nem önszántából, és hogy a II.r. fiataalkorú vádlottat a bűncselekmény elkövetésébe bevonta.

Fkf.II.250/2007/21.

További enyhítőként értékelte, hogy fk. II.r. vádlott beszámítási képességében enyhé fokban korlátozott, míg az I.r. vádlott fiatal felnőtt. Ez annak ellenére enyhítő körülmény épp az életkori sajátosságokra figyelemmel, hogy életkora miatt vele szemben nem szabható ki életfogytig tartó szabadságvesztés.

Az így kiegészített és helyesbített bűnösségi körülményekre figyelemmel sem tévedett azonban az elsőfokú bíróság, mikor úgy ítélte, hogy a felnőttkorú I.r.vádlott esetében halmazati büntetésül kiszabott fegyház, a fiataikorú II. és III.r. vádlottak esetében pedig - a belső arányosság szempontjait is figyelembe véve - a fiataikorúak fogháza, illetve fiataikorúak börtöne kellően szolgálja a büntetésnek a Btk. 37. §-a szerinti általános és a fiataikorúakra vonatkozó speciális [Btk. 108. §. (1)-(3) bekezdései] követelményeit.

Az elsőfokú bíróság az ún. belső arányosságot is figyelembe vette, mikor a II. és III.r. vádlottak esetében a kiszabható büntetés eltérő felső határai - a II.r. vádlott esetében 10 évi, a III. r. vádlott esetében 15 évi szabadságvesztés - szem előtt tartásával szabta ki a főbüntetéseket. Ezek, figyelemmel a II.r. vádlott beszámítási képességének korlátozottságára is arányosak, szükségesek, nem kirívóan súlyosak, de nem is enyhék, így a súlyosításukat célzó ügyészi, illetve enyhítésüket célzó védelmi fellebbezéseket sem ítélte alaposnak a másodfokú bíróság.

A közügyektől eltiltás mellékbüntetésre vonatkozó első fokú indokolást a másodfokú bíróság mindenben osztotta.

A kifejtettekből következően a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta; az I.r. vádlott bűnösségének a közlekedés biztonsága elleni büntettségben való megállapítását a kifejtettek figyelemmel mellőzte.

Az első fokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget helyes számítással terhelte az I.r. vádlottra, illetve a vádlottakra egyetemlegesen, egyebekben az első fokú ítéletet mindenben helyes indokaira figyelemmel a Be. 371. § (1) bekezdés I. fordulata alapján helybenhagyta.

Az I.r. vádlott által további, előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása a Btk. 99. § (1) és (2) bekezdésén alapul. A vádlottaknak a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésre kötelezése pedig, a Be. 381. § (1) bekezdésén és a Be. 338. § (1) és (3) bekezdésén alapszik.

Szeged, 2007. évi október hó 25. napján

Gyurisné dr. Komlóssy Éva s.k. Dr. Katona Tibor s.k. Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke a tanács tagja, előadó a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Fkf.II.250/2007/21. számú ítélete és a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 2.Fk.50/2007/29. számú ítéletének a jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon, mindhárom vádlott tekintetében jogerős és végrehajtható.

, 2007. évi október hó 25. napján

Gyurisné dr. Komlóssy Éva s.k.
a tanács elnöke